

Garanți ai neprihănirii veșnice

23 iulie 2004

Gili Cârstea

Libertatea, principiul inalienabil al ordinii cerești, nu va fi îngădită după încheierea marii lupte, ca locuitorii cerului sau ai Noului Pământ să nu mai poată alege altă cale, dacă așa vor dori. Neprihănirea nu va fi niciodată impusă. Dragostea va fi liber consimțită pentru eternitate. Atunci înseamnă că este posibil ca rebeliunea contra guvernării divine să se repete în țara păcii?

Creatorul a promis că așa ceva nu se va întâmpla. Există anumite motive pentru asemenea garanții, sau trebuie să înțelegem de aici că Dumnezeu va folosi mijloace coercitive pentru a împiedica o nouă abatere majoră de la legile împărăției?

La începutul marii controversă, atunci când unul dintre serafimii luminoși și sfinți a dorit să obțină un loc pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, atacul lui a însemnat mai mult decât o punere în discuție a legilor divine. El contesta fundamentul creațiunii, conexiunea ființelor create la izvorul vieții. Dorea ca „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, să fie anulat. Acuzațiile erau profunde și s-au dovedit credibile pentru milioane de colegi de-ai lui. El era unul dintre cei doi serafimi care „sigilau desăvârșirea” în mijlocul pietrelor scânteietoare de pe chivotul legământului. Era în prezența caracterului divin, lucra la umbra Celui Prea Înalt și cunoștea regula de bază a vieții, părtășia cu natura divină.

El a folosit un drept garantat, acela de a alege să trăiască și altfel decât era cerul organizat. Dacă socotea că prezența lui Dumnezeu în el era un sistem de supraveghere și control, avea libertatea să se deconecteze. Așa a și făcut, după ce a atras în acest joc periculos milioane de îngeri. Dintre toți cei revoltați, el era singurul care știa precis că despărțirea voluntară de izvorul vieții înseamnă moarte, anihilarea instantanee, somnul de veci. Ambiția nestăpânită pentru putere l-a dus curând în pragul nebuniei. Mai bine murea decât să fie refuzat și umilit în așteptările lui. Ca orice dictator, nu dorea să moară singur. Visa ca lovitura lui să aibă consecințe vaste, iar pierderile să fie devastatoare. Lansase deja minciuna că cei ce aleg libertatea, adică să se despartă de izvorul vieții, vor fi omorâți. Acum aștepta reacția îngerilor la decretul divin. Dacă el era lăsat să moară, locuitorii cerului s-ar fi revoltat cu toți, iar pierderile ar fi fost imense. Dacă nu se revoltau, armonia, dragostea și pacea din cetatea sfântă, și poate din întreg universul, ar fi pierit pentru totdeauna. Însorita țară a păcii ar fi devenit cel mai înfiorător gulag.

Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Agape avea o soluție nevisată de Lucifer. Cuvântul S-a așezat cu pieptul gol în mijlocul urgiei, fiind astfel lovit de moarte pentru necredința copiilor Lui. Efectul deconectării de la izvorul vieții a fost stopat, iar îngerii aceia sărmani au devenit o nouă categorie de locuitori ai cerului. Ei au inventat regatul fărădelegii, o țară pentru îngeri

despărțiți de Dumnezeu, lipsiți de slava Lui, fără Duhul Sfânt locuind în ei, dușmani ai neprihănirii. În această țară sumbră a fost atrasă și familia omenească. Și vom rămâne aici până când locuitorii lumii noastre vor înțelege că moartea este produsă de despărțirea voluntară de izvorul vieții, nu de mânia lui Dumnezeu.

Dacă libertatea de a te despărți de izvorul vieții va fi garantată și după încheierea mării controversate, înseamnă că vom vedea în patria luminii și alte cazuri de acest fel? Noi credem că nu, din mai multe motive. Cel mai important dintre ele va fi prezența pe muntele adunării dumnezeilor a unui grup de oameni care au trecut pe acest drum spinos. În mijlocul lor va fi prezența marcantă a Fratelui lor mai mare, iar semnele din palmele Lui vor striga veșnic despre pierderea imensă prin sacrificiul Cuvântului, care „S-a așezat între vii și morți” ca urgia să înceteze. Rana din coasta Lui va striga veșnic despre costul neprihănirii, căci Mireasa Lui, cei 144.000, au putut ajunge pe acel tron doar prin zdrobirea acelei coaste.

Dar Dumnezeu nu Se va lăuda nici atunci că El este autorul salvării noastre. Dragostea este modestă, nu se umflă de mândrie și nu își trâmbițează performanțele. El va așeza toată cinstea încheierii mării controversate pe umerii familiei omenești din ultima generație, în frunte cu Fratele nostru Isus Hristos, El fiind cel mai de frunte membru al acestei familii. Nu degeaba ni se spune că „onoarea lui Dumnezeu se află în desăvârșirea de caracter a copiilor Săi.”

Acest grup din ultima generație ajuns pe muntele adunării dumnezeilor fără să viseze sau să spere, vor fi garanții libertății pentru eternitate. Dacă se va mai ridica cineva din vasta creațiune a lui Dumnezeu să conteste „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” dacă va dori cineva să experimenteze „despărțirea de izvorul vieții,” cei 144.000 de pe muntele lui Dumnezeu vor fi cât se poate de convingători, arătând la Hristos, că singura consecință a despărțirii este somnul de veci. Un membru al familiei salvate pe tronul universului în locul Cuvântului dispărut va fi o explicație covârșitoare, greu de ocolit. Și noi credem că nimeni nu va mai dori să experimenteze o asemenea aventură terifiantă.

Totuși, libertatea fiind garantată, să presupunem că cineva, pe o planetă nou creată, va dori să experimenteze așa ceva. El nu va putea fi împiedicat. Dacă noi, garanții libertății, nu vom reuși să-l convingem că moartea nu este nici un fel de experiență, atunci vom cere lui Dumnezeu să permită desprinderea de izvorul vieții a acelei persoane. Întreaga creațiune știe acum că moartea nu este pedeapsa lui Dumnezeu, ci consecința normală a gestului cuiva de a se despărți de izvorul vieții. Nu va exista riscul ca Dumnezeu să fie înțeles greșit, așa cum s-a întâmplat la începutul mării controversate. Iar persoana respectivă are libertatea de a alege să nu trăiască în patria neprihănirii, dacă așa dorește. Ea va dispărea în neființă instantaneu, iar Dumnezeu va simți aceeași durere pe care I-a produs-o fiecare abatere de la drumul drept.

Nu credem că așa ceva se va mai întâmpla, dar posibilitatea există, fiind marcată în chiar libertatea de alegere care este lumina ochilor lui Dumnezeu. Și, ca să fim siguri că ne vom realiza eficient slujba de garanți ai libertății atunci, acum este cazul să privim bine în jur. Suntem în ultimele clipe ale controversatei, iar scena este populată mai mult ca niciodată, când va trebui să vedem personaje de obicei mascate în alte situații. Sunt lecții vitale pe care trebuie să le învățăm astăzi, când taina fărădelegii țese pânze perfide pentru picioarele împleticite și capetele ameteite (dar nu de vin) ale scumpei noastre Laodicea.
